

En patienthistorie - når tiden i livet er ved at rinde ud

Case beskrivelse- Permanent kateter

Camilla Andersen, Lunge- & Infektionsmedicinsk sengeafsnit, SUH Roskilde

Jeg er sygeplejerske på et lungemedicinsk sengeafsnit, hvilket stiller store krav til min teknologiske færdigheden og instrumentelle kompetencer. Jeg tænker ofte på, om vi formår at bevare patienten i centrum for en teknologisk udvikling, eller om det er teknologien som er i centrum for mennesket. Formår et moderne sundhedssystem at have basal sygepleje og fundamental omsorg i centrum, når instrumentelle kompetencer fylder så meget i den moderne sygepleje.

Det følgende er uddrag fra et patientforløb jeg havde i sengeafsnittet i efteråret 23.

Marianne er efterhånden en kendt gæst i vores sengeafsnit. De sidste par år har hun på skift været på alle regionens

sygehuse. Forløb i diabetesambulatorie, i Køge og lungemedicinsk ambulatorie i Roskilde, og på det sidste også akutte indlæggelser med åndenød.

Marianne har været dagplejemedhjælper. Hun har passet børn siden hun var 16 år. Hun har en stor familie, med børn og 2 børnebørn. Hun har mange venner som tager hende med på kulturoplevelser. Marianne kan li at engagere sig i andres liv. Men når det kommer til hendes eget er hun mere betænksomt med at fortælle. Hendes fremtid har de sidste par år været mere og mere usikker og uforudsigeligt. Hun må oftere melde afbud til arrangementer, og hun tør ikke længere være alene med børnene, fordi hun frygtet ikke at have luft og skulle

ringe 112 pga. ånde nød, trykken for brystet og angstanfald. Når hun mærker åndedrættet snører sig sammen i brystet og der ligesom ikke er plads til at trække vejret, går hun i panik. Angsten har efter hånden fået en stor plads i hendes hverdag.

De akutte natlige indlæggelser bliver hyppigere og hyppigere hen over efteråret. Hver gang indlægges hun i akutmodtagelsen, kommer videre til et sengeafsnit, bliver flyttet til lungemedicinsk i Roskilde nogle dage senere. ”Det værste er, at jeg godt kender processen, jeg ved hvad de vil sige, uden at de ser mig i øjnene. – nu ligger vi det dræn og så kommer du til eksperterne i Roskilde når de har plads, det skal nok blive godt”.

”Jeg har hele tiden denne frygt og uro for at jeg skal igennem det hele en gang til. Som om det aldrig stopper”.

Marianne kan ikke sige hvor mange dræn i lungerne hun har haft, men hun viser mig sin ryg. Der er arvæv over hele ryggen og under armen. Nogle steder har væsken ødelagt huden rundt om indstiksstedet, og huden er ligesom krøllet og lyserød. Hun har hørt alle formaningerne om hvad hun må og ikke må, med plastikposen og slangen som stikker ud af brystet på hende. Det er godt at gå, at stå. Jeg må ikke trække i drænet, har du smerter? osv.

Det hjælper på vejtrækningen hver gang drænet er lagt og væsken kommer væk.

”

Jeg har hele tiden denne frygt og uro for at jeg skal igennem det hele en gang til.

Nogle gange er der meget væske – og Marianne fortæller hvor mærkeligt det føles inden i kroppen når en hel liter væske er løbet ud. Hvordan det sitrer inden i og hun bliver utilpas. Hendes opfattelse af sin egen krop har været svært at bearbejde. Både at havde slanger stikkende ud, for oven og for neden, i arme og bryst; ”jeg ligner et fremtidsmenneske med alle de rør stikkende ud alle steder. Jeg vil ikke havde besøg når jeg har alle de dræn og poser. Men samtidig føler jeg mig ensom når der ikke kommer nogle”.

”Der er mange mennesker omkring mig, her på hospitalet, de smiler. Fortæller hvad de gør. Nu skyller jeg på drænet, nu skifter jeg plasteret. Nu mærker jeg på dig”.

Denne indlæggelse er anderledes. Denne gang har Marianne pakket en taske hjemmefra og forberedt sin indlæggelse. Hendes datter har fulgt hende i ambulatorie. De har snakket med en læge de kender i forvejen og en sygeplejerske som har meget på hjertet og giver mange papirer til Marianne. Denne gang skal

Marianne havde et permanent dræn. Et dræn som skal blive læggende under huden hos hende – måske for evigt.

Det her handler om det liv jeg skal leve, i den tid jeg har tilbage.

Marianne skal blive hos os i sengeafsnittet en nat og dagen efter kommer en sygeplejerske fra ambulatoriet og tømmer det nye permanente dræn. ”Så kom ”pæren” på bordet”, udbryder Marianne da flasken til tømning bliver pakket ud.

Jeg mærker allerede nu en ændring hos Marianne. Hun er mere lettet. Hun tror på hun igen kan blive herre over sin egen tid, og planlægge fremtiden. Vi kommer til at snakke om hvad livstid er, når tiden i livet er ved at rinde ud.

Marianne fortæller mig; ”Det her handler om det liv jeg skal leve, i den tid jeg har tilbage. De siger at med dette dræn kan jeg leve som før – gå tur, slå græs, og hvad ved jeg. I hver fald vil jeg kunne tilbringe tiden hjemme i min egen stue. Med min egen besøgstider. Jeg vil ikke blive ked af det hvis det ikke bliver hos jer (på hospitalet) jeg tilbringer min sidste tid”.